

Arrest

nr. 295 169 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot het Pashtou-volk te behoren. Je bent op (...) geboren in Miakhel, district Tagab, provincie Kapisa, Afghanistan. In 2014 verhuisde je met je gezin naar Tamir omdat jullie huis door de Taliban in brand werd gestoken. Rond je acht jaar begon je in Tamir naar school te gaan. Je stopte na de vierde graad omwille van de aanhoudende gevechten.

Je vader werkte voor de FBI in Tamir en Bagram sinds jullie naar Tamir waren verhuisd. Omdat je vader niet vaak thuis was, werd hij door de Taliban verdacht en kwamen ze te weten over zijn werk bij de FBI. Een à twee jaar voor je vertrek dreigden de Taliban tegen je burens dat ze je zouden vermoorden omwille van het werk van je vader.

Je verliet Afghanistan ongeveer zeven maanden voor je aankomst in België. Je reisde op illegale wijze via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk

naar België waar je op 5 augustus 2021 aankwam. Op 6 augustus 2021 vroeg je internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Nadat je in België aankwam werd de rest van je gezin naar de Verenigde Staten geëvacueerd.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban.

Je legt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: je taskara, de taskara's van je ouders, broers en zussen, de paspoorten van je ouders, broers en zussen, Amerikaanse documenten van je ouders, broers en zussen, twee certificaten van het werk van je vader, drie foto's van je vader in Mekka en een handgeschreven beschrijving van de evacuatie van je familieleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat je er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie jouw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar jouw land. De elementen die volgens jou aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Je kan het CGVS er namelijk niet van overtuigen dat je vader heeft gewerkt voor de FBI en dat je gezin na je vertrek naar de Verenigde Staten werd geëvacueerd. Je toont weliswaar aan dat je in contact staat met een Afghaanse familie die in de Verenigde Staten woont, maar je kan niet overtuigen dat het hierbij om jouw eigen gezin gaat.

Vooreerst laten je verklaringen over het werk van je vader erg te wensen over. Gevraagd wat voor werk hij deed in Afghanistan, antwoordt je dat hij bij de overheid werkte. Gevraagd wat hij deed bij de overheid, stel je dat hij voor de overheid werkte als prominente commandant van de overheid. Gevraagd alles te vertellen wat je weet over het werk van je vader, verklaar je dat je weet dat je vader in Bagram werkzaam was, dat hij ook in Tamir werkte en dat je voor de rest niet weet wat hij precies deed. Gevraagd waarom je niet weet wat hij juist deed, antwoord je dat het was omdat hij zowel in Bagram als Tamir werkte. Gevraagd of hij nooit iets over zijn werk vertelde, zeg je van niet omdat je veel te jong was om al die dingen te weten. Gevraagd of je intussen meer weet sinds je vertrek uit Afghanistan, verklaar je dat hij nu in Amerika is en documenten heeft gestuurd. Nogmaals gevraagd of hij intussen niet meer heeft verteld over zijn werk, zeg je van niet. Gevraagd voor welk deel van de overheid je vader werkte, moet je opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9-10). Je verklaringen over het werk van je vader blijven dus uitermate vaag en onduidelijk, te meer omdat je in contact staat met je voorgehouden vader.

Dit wordt bevestigd wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud na de pauze aangeeft dat je met je vader hebt gesproken, dat hij zijn adres heeft doorgegeven en dat hij je heeft verteld wat hij allemaal deed in Bagram. Gevraagd wat je vader dan zei over zijn werk in Bagram, stel je dat hij voor de FBI werkte en dat hij er geen documenten van had ontvangen behalve helemaal op het einde. Gevraagd wat zijn werk dan juist inhield, herhaal je dat hij voor de FBI werkte en stel je dat je je ook afvroeg wat dat zou kunnen zijn, maar dat daarover documenten beschikbaar zijn. Zelfs na gebeld te hebben met je vader, zou je dus nog steeds niet meer kunnen vertellen over de inhoud van dit werk, behalve dat het voor de FBI zou zijn (CGVS, p. 13-14).

Gevraagd wat je eigenlijk dacht dat je vader elke dag ging doen, aangezien je niet wist wat hij juist deed, stel je dat je dacht dat je vader wel iets deed van werk. Daarop bevestiging gevraagd dat je dacht dat hij ging werken, maar zonder idee wat hij juist deed, bevestig je dit. Gevraagd of je niet nieuwsgierig was wat hij dan ging doen, stel je dat je dacht dat hij ergens een privéhandel had of zo (CGVS, p. 18). Dat je in Afghanistan helemaal niet op de hoogte zou zijn dat je vader een hoge functie had binnen de Afghaanse overheid en ook compleet ongeïnteresseerd was in zijn werk komt niet aannemelijk over, te meer omdat jij zijn oudste zoon zou zijn.

Ook over de evacuatie van je gezin uit Afghanistan kan je uitermate weinig vertellen. Gevraagd naar het verloop van de evacuatie van je familie verklaar je dat hij de twee documenten die je voorlegt heeft verkregen na zijn werkzaamheden en dat ze toen tegen hem hebben gezegd dat hij moest zorgen dat hij de paspoorten en andere documenten had om weg te gaan. Nogmaals gevraagd hoe het moment dat ze geëvacueerd werden juist verliep, stel je dat ze eerst naar Qatar zijn gereisd, dan naar Duitsland, waar ze interviews hebben gedaan, dat ze dan naar Kosovo zijn gegaan en vervolgens naar de Verenigde Staten. Gevraagd naar meer details over hun reis, antwoord je volledig naast de vraag. Gevraagd naar meer informatie over hun eigenlijke vertrek uit Afghanistan, zeg je niets meer weet te weten. Ook hier blijven je verklaringen erg op de oppervlakte (CGVS, p. 16). Je kan enkel zeggen via welke landen ze zijn gepasseerd, maar deze informatie staat eveneens op de handgeschreven brief die je voorlegt. Dat je niet meer informatie hebt over het wedervaren van je voorgehouden gezin, doet verder afbreuk aan je verklaring dat het om jouw eigen gezin zou gaan.

Dat je in het kader van je verzoek om internationale bescherming, dat gebaseerd is op het werk van je voorgehouden vader, niet meer informatie kan verschaffen over zijn werk of over de evacuatie van je gezin, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het werk van je vader en de evacuatie van je gezin. Je zou namelijk contact hebben met je vader, zelfs tijdens het persoonlijk onderhoud.

De door jou voorgelegde documenten kunnen je weinig overtuigende verklaringen niet vergoelijken. Je toont hiermee wel aan dat je in contact staat met een Afghaanse familie die in de Verenigde Staten verblijft, aangezien je tijdens het persoonlijk onderhoud hun Amerikaanse identiteitsdocumenten kreeg doorgestuurd via een Amerikaans nummer (CGVS, p. 17; document 4) en je hun Afghaanse identiteitsdocumenten voorlegt (documenten 2 en 3). Dit wordt aldus niet betwist. Dat deze persoon in Mekka is geweest, wat je met de foto's aantoonst, wordt evenmin betwist (document 6).

Je kan met deze documenten echter niet aantonen om welke reden dit gezin waarmee je in contact staat in de Verenigde Staten verblijft noch toon je ermee aan dat het om je eigen gezinsleden zou gaan. Wat de twee certificaten over het werk van je voorgehouden vader betreft (document 5), dient vooreerst opgemerkt te worden dat in deze attesten erg weinig informatie staat. In een attest wordt hij bedankt voor zijn bijdrage aan de NAVO en in een ander wordt gesteld dat hij sinds juli 2018 tewerkgesteld was door het Amerikaanse Department of Justice als verbindingspersoon in steun van de onderzoeksmis­sie van de Legal Attaché in Kabul. In deze capaciteit zou hij voornamelijk in Kabul-stad gewerkt hebben. Naast de vaststelling dat je erg weinig documenten kan voorleggen van het werk van je vader binnen de overheid, waarmee hij volgens je eigen verklaringen in 2014 begonnen zou zijn (CGVS, p. 5; 10) en dat in deze documenten erg weinig informatie staat over zijn eigenlijke werk, is wat erin staat bovendien tegenstrijdig met je verklaringen. Jij stelde namelijk dat je vader in Bagram en in Tamir werkte (CGVS, p. 10), terwijl in een van de attesten staat dat zijn werk zich hoofdzakelijk in Kabul-stad afspeelde. Wanneer je met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stel je dat jullie niet zelf naar Kabul moesten gaan, dat hij werkte in Bagram en dat ze in Kabul ook een kantoor of vestiging hadden (CGVS, p. 16). Je houdt hiermee dus vast aan je eerdere verklaringen en kan aldus niet verklaren waarom in het document uitdrukkelijk staat dat hij hoofdzakelijk werkzaam was in Kabul-stad. Dat je over het werk van je vader slechts twee summiere documenten kan neerleggen en bovendien verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met een van deze documenten, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van je vader. Verder dient ook opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dit document kan dan ook slechts enige waarde hebben voor zover het overeenstemt met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien gaat het over kopieën waarvan de echtheid niet gecontroleerd kan worden.

Ook wat jouw taskara (document 1) betreft, dient verwezen te worden naar bijgevoegde objectieve informatie waaruit blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dit document kan dan ook slechts enige waarde hebben voor zover het overeenstemt met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien gaat het over kopieën waarvan de echtheid niet gecontroleerd kan worden. Voorts werd op deze taskara verwezen naar de taskara van je broer, die in het eerste volume van het register van het jaar 1383 zou zijn geregistreerd. 1383 in de Afghaanse kalender komt overeen met de periode van 21 maart 2004 tot en met 20 maart 2005. De taskara van deze broer zou dus voor je geboorte aangemaakt zijn. Dit klemt echter met je verklaring dat je het oudste kind van je gezin zou zijn (CGVS, p. 9; CGVS, p. 18). Deze taskara kan de ongeloofwaardigheid van je verklaringen dus allerm minst opheffen.

De handgeschreven beschrijving van de reisweg van je voorgehouden vader kan evenmin je ongeloofwaardige of lacunaire verklaringen opheffen. Het is bovendien weinig aannemelijk dat je ten tijde van het persoonlijk onderhoud geen enkel officieel document kon voorleggen over deze evacuatie, maar enkel deze handgeschreven brief. Je legt verder ook geen andere documenten zoals foto's met je gezin neer. De door jou neergelegde hebben aldus weinig bewijswaarde en kunnen je familieband met het

Afghaanse gezin in de Verenigde Staten niet aantonen. Daarnaast zijn enkele documenten tegenstrijdig met je eigen verklaringen. Met deze documenten kan je aldus niet aantonen een nood aan bescherming te hebben.

Bovendien werd je er tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk op gewezen dat je verklaringen niet konden overtuigen en dat je documenten dit evenmin konden. Daarom werd je expliciet de kans geboden om extra documenten over te maken. Dit kon namelijk van je verwacht worden aangezien je gezin door de Verenigde Staten, een land met een westerse administratie, zou zijn geëvacueerd. Daarnaast verklaarde je ook dat je vader een procedure zou zijn opgestart voor jou, waarvan je dus eveneens bewijs zou moeten kunnen voorleggen. (CGVS, p. 19). Meer dan drie maanden later heeft het CGVS echter nog steeds geen dergelijke documenten ontvangen, met uitzondering van de Amerikaanse identiteitsdocumenten van je voorgehouden moeder, broers en zussen, die je al tijdens het persoonlijk onderhoud had laten zien. Dat je, ondanks het contact met je voorgehouden familie, die bovendien in een land zouden verblijven dat hen naar daar zou hebben geëvacueerd, geen verdere documenten kan voorleggen, doet dan ook zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van je familieband met deze personen. Voorts zijn de problemen waarvoor je Afghanistan verlaten zou hebben, op zich ook niet aannemelijk. Je verklaart namelijk dat je vermoord zou worden door de Taliban omwille het werk van je vader voor de FBI (CGVS, p. 18). Dit klemmt echter met je verklaringen dat je in Afghanistan geen idee had wat je vader van werk deed en dat je dacht dat hij een privéhandel had (CGVS, p. 18). Indien je werkelijk Afghanistan zou verlaten hebben omwille van bedreigingen door het werk van je vader, zou je namelijk geweten hebben dat hij niet gewoon een privéhandel had. Ook de manier waarop deze bedreiging zou zijn geuit komt allerm minst aannemelijk over. De Taliban zouden namelijk aan de burens gezegd hebben dat ze jou gingen doden (CGVS, p. 17-18). Je vader kwam nochtans regelmatig 's avonds gewoon terug naar huis (CGVS, p. 11), waardoor het vreemd overkomt dat ze jou zouden viseren en dit aan de burens zouden vertellen. Gevraagd of het voor de Taliban dan geen probleem was dat je vader naar huis kwam, stel je dat hij overdag weg was en 's avonds kwam. Je kan hiermee geenszins verklaren waarom de Taliban jou zou bedreigen in plaats van je vader. Gevraagd hoe lang voor je vertrek deze bedreiging plaatsvond, stel je dat het een à twee jaar voor je vertrek was (CGVS, p. 18). Naast de vaststelling dat dit wel erg vaag is, komt het bovendien volledig onaannemelijk over dat de talibanleden die jou met de dood bedreigd zouden hebben en blijkbaar tot bij je burens konden komen, je hierna nog jarenlang ter plekke zou gebleven zijn zonder noemenswaardige problemen. De problemen die je door het beweerde werk van je vader zou gekend hebben, zijn aldus niet aannemelijk.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je vader voor de FBI werkte en dat hij en jouw gezinsleden naar de Verenigde Staten werden geëvacueerd en dat er hieraan dus geen geloof kan gehecht worden. Deze familieband en de problemen die je hierdoor zou hebben gekend kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat ook na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn gegaan in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Aangezien je geen zicht geeft op je werkelijke familieleden, biedt je het CGVS bovendien niet de mogelijkheid om je eventuele contact met je gezins- of familieleden in Afghanistan correct te onderzoeken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst op de vluchtelingendefinitie zoals vervat in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, stelt van oordeel te zijn dat verweerder ten onrechte de bestreden beslissing heeft getroffen en betoogt dat zijn situatie valt onder de criteria zoals opgenomen in de voormelde vluchtelingendefinitie.

Als repliek op de inhoud van de bestreden beslissing, doet verzoeker vooreerst gelden:

"Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij gaat hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet in hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afgaanse context. Verzoeker zal zijn integratie bijkomend aantonen door middel van stukken die in de loop van de procedure zullen worden bijgevoegd."

Verder gaat verzoeker in op zijn vluchtrelaas dienaangaande voert hij aan:

“Verzoeker blijft bij zijn verhaal. Hij werd en wordt gezocht door de Taliban. Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan onder de bijzondere negatieve aandacht van de Taliban zal komen, gezien zijn vader voor de FBI gewerkt heeft en geëvacueerd werd naar de VS.

(...)

Verzoeker zal in de loop van de procedure documenten bijbrengen dewelke aantonen dat zijn vader wel degelijk voor de FBI / Amerikaanse overheid heeft gewerkt en dat zijn familie in de VS woont en ten tijde van de machtsovername door de Taliban naar de VS werd geëvacueerd. Desnoods zal DNA onderzoek gedaan worden m.b.t. de afstamming van verzoeker en zullen hiervan stukken bijgebracht worden.

De problematiek van verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Geneve, dient te worden vastgesteld.”

Tevens betoogt verzoeker:

“Verzoeker vreest bovendien in geval van terugkeer door de Taliban vervolgd te worden, ondermeer door het feit dat hij verwesterd is.

Verzoeker vreest dus problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft, er asiel heeft gevraagd en zijn familie in de VS woont. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.”

Voorts stelt verzoeker:

“Het CGVS erkent dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en nog steeds verslechtert sedert de machtsovername van de Taliban. Verzoeker riskeert in geval van terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede.

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure hieromtrent bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.”

Verzoeker concludeert:

“Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen.”

Volgens verzoeker is het daarnaast duidelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij hiertegen geen bescherming kan bekomen in zijn land van herkomst. *“Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.*

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.”

Verzoeker besluit:

“Dat de CGVS in de bestreden beslissing schendt

het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951 ;

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“de bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opzichts van verzoeker genomen door de Commissaris - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, te hervormen en aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 24 augustus 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 11 april 2023 kan aldus niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoeker bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker preciseert voorts niet welke bepaling(en) van artikel 49 en/of artikel 49/2 “*en volgende*” van de Vreemdelingenwet te dezen zou(den) zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook de schending van deze artikelen niet dienstig wordt opgeworpen.

Verzoeker verstrekt verder niet de minste duiding omtrent de aangevoerde schending van “*de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980*”. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier

te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen of te betwisten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.5. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met de taliban en nood te hebben aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker na aankomst in Europa meermaals en frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, over zijn geboortedatum en over de namen die hij heeft gehanteerd. Zo blijkt uit het antwoorddocument van de Bulgaarse autoriteiten zoals opgenomen in het administratief dossier dat verzoeker in Bulgarije aangaf dat zijn naam A.H. was en dat hij was geboren op 30 december 2005. Uit het antwoorddocument van de Roemeense autoriteiten dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker in Roemenië aangaf dat zijn naam M.K. was en dat hij was geboren op 1 januari 2006. In België beweert verzoeker dan weer dat zijn naam S.K. is en dat hij is geboren op 31 augustus 2005 (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.1; fiche NBMV). Bij de DVZ beweerde verzoeker, in weerwil van het voorgaande, bovendien dat hij in Bulgarije, Roemenië en Servië, dit zogezegd onder druk van de smokkelaar, steeds de familienaam M. zou hebben gebruikt (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.3). Bij het CGVS ontkende verzoeker dan weer dat hij ooit andere namen had gebruikt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.5).

Ondanks dat verzoeker blijkens de reeds hierboven aangehaalde antwoorddocumenten van de Bulgaarse en de Roemeense autoriteiten in beide landen een verzoek om internationale bescherming had ingediend, ontkende verzoeker bij de DVZ daarenboven uitdrukkelijk dat hij ooit eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in de EU (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22). Zelfs nadat hij werd

geconfronteerd met het feit dat er gegevens voorlagen waaruit bleek dat hij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Bulgarije en Roemenië, bleef verzoeker zulks ontkennen (*ibid.*, nr.31). Bij het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat hij wel een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Roemenië doch niet in Bulgarije (administratief dossier, npo, p.12).

Overigens doet het feit dat verzoeker er blijkens de antwoorddocumenten van de Bulgaarse en de Roemeense autoriteiten voor koos om te verzaken aan de aldaar door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming op zich eveneens ernstig afbreuk aan de ernst, de oprechtheid en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en daarin zou volharden. Dat verzoeker naliel dit te doen, na aankomst in Europa meermaals verzaakte aan een door hem ingediend verzoek om internationale bescherming en op deze wijze maandenlang talmd alvorens zulk verzoek uiteindelijk op een gedegen wijze in te dienen en hierin te volharden, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent zijn adres in Afghanistan. Bij het invullen van de fiche NBMV, gaf hij aan dat zijn adres in Afghanistan was gelegen in (de provincie) Kapisa, (het district) Tagab, Sharak. Ook het adres van zijn ouders zou blijkens verzoekers verklaringen in de fiche NBMV zijn gelegen in Sharak. Bij de DVZ gaf verzoeker echter aan dat hij in Afghanistan initieel woonde in Miakhel, in het district Tagab in Kapisa. Nadien zou hij zijn verhuisd naar het centrum van het district in Tagab in Kapisa (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Bij het CGVS preciseerde verzoeker dat hij initieel in het dorp Dasht in Miakhel woonde en dat hij nadien verhuisde naar Tamir (administratief dossier, npo, p.5). Van het dorp of de plaats Sharak was bij de DVZ en bij het CGVS aldus nergens nog enige sprake.

Ondanks dat verzoeker beweerde te zijn geboren en getogen in Afghanistan, ondanks dat hij aangaf dat hij in dit land 15 jaar zou hebben gewoond en ondanks dat hij daarbij beweerde dat hij in Afghanistan vier jaar naar school ging en drie jaar studeerde aan de madrassa (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11), bleek verzoeker de Afghaanse kalender daarenboven niet te kennen (administratief dossier, fiche NBMV). Ook bij het CGVS gaf hij blijk van een verregaande onwetendheid inzake de Afghaanse kalender. Zo gaf hij aan dat hij zijn geboortedatum wel kende volgens de westerse kalender doch niet volgens de Afghaanse kalender. Ook kon hij niet preciseren welke maand het op dat moment was in Afghanistan (administratief dossier, npo, p.7-8).

Wanneer hij werd ondervraagd over zijn dagelijkse leven in Afghanistan, verviel verzoeker bovendien in het afleggen van vage en nietszeggende verklaringen en bleek hij niet bij machte om zijn dagelijkse leven in Afghanistan op een spontane, doorleefde, concrete en geloofwaardige wijze te omschrijven. Hij kwam in dit kader immers niet verder dan aan te geven dat hij vier jaar naar school ging, dat hij voor de rest thuis bleef en dat hij thuis niets deed en met zijn jongere broers bezig was (administratief dossier, npo, p.8-9).

Daarenboven wordt omtrent verzoekers vermeende familiale netwerk en problemen en de ter staving hiervan neergelegde stukken en documenten in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Je kan het CGVS er namelijk niet van overtuigen dat je vader heeft gewerkt voor de FBI en dat je gezin na je vertrek naar de Verenigde Staten werd geëvacueerd. Je toont weliswaar aan dat je in contact staat met een Afghaanse familie die in de Verenigde Staten woont, maar je kan niet overtuigen dat het hierbij om jouw eigen gezin gaat.

Vooreerst laten je verklaringen over het werk van je vader erg te wensen over. Gevraagd wat voor werk hij deed in Afghanistan, antwoordt je dat hij bij de overheid werkte. Gevraagd wat hij deed bij de overheid, stel je dat hij voor de overheid werkte als prominente commandant van de overheid. Gevraagd alles te vertellen wat je weet over het werk van je vader, verklaar je dat je weet dat je vader in Bagram werkzaam was, dat hij ook in Tamir werkte en dat je voor de rest niet weet wat hij precies deed. Gevraagd waarom je niet weet wat hij juist deed, antwoord je dat het was omdat hij zowel in Bagram als Tamir werkte. Gevraagd of hij nooit iets over zijn werk vertelde, zeg je van niet omdat je veel te jong was om al die dingen te weten. Gevraagd of je intussen meer weet sinds je vertrek uit Afghanistan, verklaar je dat hij nu in Amerika is en documenten heeft gestuurd. Nogmaals gevraagd of hij intussen niet meer heeft verteld over zijn werk, zeg je van niet. Gevraagd voor welk deel van de overheid je vader werkte, moet je opnieuw

het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9-10). Je verklaringen over het werk van je vader blijven dus uitermate vaag en onduidelijk, te meer omdat je in contact staat met je voorgehouden vader.

Dit wordt bevestigd wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud na de pauze aangeeft dat je met je vader hebt gesproken, dat hij zijn adres heeft doorgegeven en dat hij je heeft verteld wat hij allemaal deed in Bagram. Gevraagd wat je vader dan zei over zijn werk in Bagram, stel je dat hij voor de FBI werkte en dat hij er geen documenten van had ontvangen behalve helemaal op het einde. Gevraagd wat zijn werk dan juist inhield, herhaal je dat hij voor de FBI werkte en stel je dat je je ook afvroeg wat dat zou kunnen zijn, maar dat daarover documenten beschikbaar zijn. Zelfs na gebeld te hebben met je vader, zou je dus nog steeds niet meer kunnen vertellen over de inhoud van dit werk, behalve dat het voor de FBI zou zijn (CGVS, p. 13-14).

Gevraagd wat je eigenlijk dacht dat je vader elke dag ging doen, aangezien je niet wist wat hij juist deed, stel je dat je dacht dat je vader wel iets deed van werk. Daarop bevestiging gevraagd dat je dacht dat hij ging werken, maar zonder idee wat hij juist deed, bevestig je dit. Gevraagd of je niet nieuwsgierig was wat hij dan ging doen, stel je dat je dacht dat hij ergens een privéhandel had of zo (CGVS, p. 18). Dat je in Afghanistan helemaal niet op de hoogte zou zijn dat je vader een hoge functie had binnen de Afghaanse overheid en ook compleet ongeïnteresseerd was in zijn werk komt niet aannemelijk over, te meer omdat jij zijn oudste zoon zou zijn.

Ook over de evacuatie van je gezin uit Afghanistan kan je uitermate weinig vertellen. Gevraagd naar het verloop van de evacuatie van je familie verklaar je dat hij de twee documenten die je voorlegt heeft verkregen na zijn werkzaamheden en dat ze toen tegen hem hebben gezegd dat hij moest zorgen dat hij de paspoorten en andere documenten had om weg te gaan. Nogmaals gevraagd hoe het moment dat ze geëvacueerd werden juist verliep, stel je dat ze eerst naar Qatar zijn gereisd, dan naar Duitsland, waar ze interviews hebben gedaan, dat ze dan naar Kosovo zijn gegaan en vervolgens naar de Verenigde Staten. Gevraagd naar meer details over hun reis, antwoord je volledig naast de vraag. Gevraagd naar meer informatie over hun eigenlijke vertrek uit Afghanistan, zeg je niets meer weet te weten. Ook hier blijven je verklaringen erg op de oppervlakte (CGVS, p. 16). Je kan enkel zeggen via welke landen ze zijn gepasseerd, maar deze informatie staat eveneens op de handgeschreven brief die je voorlegt. Dat je niet meer informatie hebt over het wedervaren van je voorgehouden gezin, doet verder afbreuk aan je verklaring dat het om jouw eigen gezin zou gaan.

Dat je in het kader van je verzoek om internationale bescherming, dat gebaseerd is op het werk van je voorgehouden vader, niet meer informatie kan verschaffen over zijn werk of over de evacuatie van je gezin, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het werk van je vader en de evacuatie van je gezin. Je zou namelijk contact hebben met je vader, zelfs tijdens het persoonlijk onderhoud.

De door jou voorgelegde documenten kunnen je weinig overtuigende verklaringen niet vergoelijken. Je toont hiermee wel aan dat je in contact staat met een Afghaanse familie die in de Verenigde Staten verblijft, aangezien je tijdens het persoonlijk onderhoud hun Amerikaanse identiteitsdocumenten kreeg doorgestuurd via een Amerikaans nummer (CGVS, p. 17; document 4) en je hun Afghaanse identiteitsdocumenten voorlegt (documenten 2 en 3). Dit wordt aldus niet betwist. Dat deze persoon in Mekka is geweest, wat je met de foto's aantoonst, wordt evenmin betwist (document 6).

Je kan met deze documenten echter niet aantonen om welke reden dit gezin waarmee je in contact staat in de Verenigde Staten verblijft noch toon je ermee aan dat het om je eigen gezinsleden zou gaan. Wat de twee certificaten over het werk van je voorgehouden vader betreft (document 5), dient vooreerst opgemerkt te worden dat in deze attesten erg weinig informatie staat. In een attest wordt hij bedankt voor zijn bijdrage aan de NAVO en in een ander wordt gesteld dat hij sinds juli 2018 tewerkgesteld was door het Amerikaanse Department of Justice als verbindingspersoon in steun van de onderzoeksmis­sie van de Legal Attaché in Kabul. In deze capaciteit zou hij voornamelijk in Kabul-stad gewerkt hebben. Naast de vaststelling dat je erg weinig documenten kan voorleggen van het werk van je vader binnen de overheid, waarmee hij volgens je eigen verklaringen in 2014 begonnen zou zijn (CGVS, p. 5; 10) en dat in deze documenten erg weinig informatie staat over zijn eigenlijke werk, is wat erin staat bovendien tegenstrijdig met je verklaringen. Jij stelde namelijk dat je vader in Bagram en in Tamir werkte (CGVS, p. 10), terwijl in een van de attesten staat dat zijn werk zich hoofdzakelijk in Kabul-stad afspeelde. Wanneer je met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stel je dat jullie niet zelf naar Kabul moesten gaan, dat hij werkte in Bagram en dat ze in Kabul ook een kantoor of vestiging hadden (CGVS, p. 16). Je houdt hiermee dus vast aan je eerdere verklaringen en kan aldus niet verklaren waarom in het document uitdrukkelijk staat dat hij hoofdzakelijk werkzaam was in Kabul-stad. Dat je over het werk van je vader slechts twee summiere documenten kan neerleggen en bovendien verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met een van deze documenten, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van je vader. Verder dient ook opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dit document kan dan ook

slechts enige waarde hebben voor zover het overeenstemt met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien gaat het over kopieën waarvan de echtheid niet gecontroleerd kan worden.

Ook wat jouw taskara (document 1) betreft, dient verwezen te worden naar bijgevoegde objectieve informatie waaruit blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dit document kan dan ook slechts enige waarde hebben voor zover het overeenstemt met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien gaat het over kopieën waarvan de echtheid niet gecontroleerd kan worden. Voorts werd op deze taskara verwezen naar de taskara van je broer, die in het eerste volume van het register van het jaar 1383 zou zijn geregistreerd. 1383 in de Afghaanse kalender komt overeen met de periode van 21 maart 2004 tot en met 20 maart 2005. De taskara van deze broer zou dus voor je geboorte aangemaakt zijn. Dit klemmt echter met je verklaring dat je het oudste kind van je gezin zou zijn (CGVS, p. 9; CGVS, p. 18). Deze taskara kan de ongeloofwaardigheid van je verklaringen dus allerminst opheffen.

De handgeschreven beschrijving van de reisweg van je voorgehouden vader kan evenmin je ongeloofwaardige of lacunaire verklaringen opheffen. Het is bovendien weinig aannemelijk dat je ten tijde van het persoonlijk onderhoud geen enkel officieel document kon voorleggen over deze evacuatie, maar enkel deze handgeschreven brief. Je legt verder ook geen andere documenten zoals foto's met je gezin neer. De door jou neergelegde hebben aldus weinig bewijswaarde en kunnen je familieband met het Afghaanse gezin in de Verenigde Staten niet aantonen. Daarnaast zijn enkele documenten tegenstrijdig met je eigen verklaringen. Met deze documenten kan je aldus niet aantonen een nood aan bescherming te hebben.

Bovendien werd je er tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk op gewezen dat je verklaringen niet konden overtuigen en dat je documenten dit evenmin konden. Daarom werd je expliciet de kans geboden om extra documenten over te maken. Dit kon namelijk van je verwacht worden aangezien je gezin door de Verenigde Staten, een land met een westerse administratie, zou zijn geëvacueerd. Daarnaast verklaarde je ook dat je vader een procedure zou zijn opgestart voor jou, waarvan je dus eveneens bewijs zou moeten kunnen voorleggen. (CGVS, p. 19). Meer dan drie maanden later heeft het CGVS echter nog steeds geen dergelijke documenten ontvangen, met uitzondering van de Amerikaanse identiteitsdocumenten van je voorgehouden moeder, broers en zussen, die je al tijdens het persoonlijk onderhoud had laten zien. Dat je, ondanks het contact met je voorgehouden familie, die bovendien in een land zouden verblijven dat hen naar daar zou hebben geëvacueerd, geen verdere documenten kan voorleggen, doet dan ook zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van je familieband met deze personen. Voorts zijn de problemen waarvoor je Afghanistan verlaten zou hebben, op zich ook niet aannemelijk. Je verklaart namelijk dat je vermoord zou worden door de Taliban omwille het werk van je vader voor de FBI (CGVS, p. 18). Dit klemmt echter met je verklaringen dat je in Afghanistan geen idee had wat je vader van werk deed en dat je dacht dat hij een privéhandel had (CGVS, p. 18). Indien je werkelijk Afghanistan zou verlaten hebben omwille van bedreigingen door het werk van je vader, zou je namelijk geweten hebben dat hij niet gewoon een privéhandel had. Ook de manier waarop deze bedreiging zou zijn geuit komt allerminst aannemelijk over. De Taliban zouden namelijk aan de burens gezegd hebben dat ze jou gingen doden (CGVS, p. 17-18). Je vader kwam nochtans regelmatig 's avonds gewoon terug naar huis (CGVS, p. 11), waardoor het vreemd overkomt dat ze jou zouden viseren en dit aan de burens zouden vertellen. Gevraagd of het voor de Taliban dan geen probleem was dat je vader naar huis kwam, stel je dat hij overdag weg was en 's avonds kwam. Je kan hiermee geenszins verklaren waarom de Taliban jou zou bedreigen in plaats van je vader. Gevraagd hoe lang voor je vertrek deze bedreiging plaatsvond, stel je dat het een à twee jaar voor je vertrek was (CGVS, p. 18). Naast de vaststelling dat dit wel erg vaag is, komt het bovendien volledig onaannemelijk over dat de talibanleden die jou met de dood bedreigd zouden hebben en blijkbaar tot bij je burens konden komen, je hierna nog jarenlang ter plekke zou gebleven zijn zonder noemenswaardige problemen. De problemen die je door het beweerde werk van je vader zou gekend hebben, zijn aldus niet aannemelijk.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je vader voor de FBI werkte en dat hij en jouw gezinsleden naar de Verenigde Staten werden geëvacueerd en dat er hieraan dus geen geloof kan gehecht worden. Deze familieband en de problemen die je hierdoor zou hebben gekend kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming".

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn familie en zijn problemen en legt, ondanks dat hij in het verzoekschrift aankondigt zulks te doen, geen bijkomende bewijzen neer ter staving van zijn vermeende familiale banden en problemen. Aldus ontkracht verzoeker de voormelde motieven hoegenaamd niet en blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker legde tot slot tegenstrijdige, uiterst vage en kennelijk ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot zijn beweerde illegale uitreis uit Afghanistan en reis naar België. Blijkens zijn verklaringen in de fiche NBMV zou het namelijk zijn vader zijn geweest die zijn reis zou hebben geregeld. Ook uit verzoekers verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekers vader zijn reis zou hebben geregeld (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32). Bij het CGVS stelde verzoeker echter dat het zijn oom was die zijn reis zou hebben geregeld, en dit op vraag van zijn vader (administratief dossier, npo, p.13). Daarenboven gaf verzoeker zowel bij het invullen van de fiche NBMV als bij de DVZ aan dat hij niet wist hoeveel er voor zijn reis werd betaald (administratief dossier, verklaring DVZ, nr. 32; fiche NBMV). Bij het CGVS beweerde hij echter dat zijn oom 10.000 tot 10.500 euro zou hebben betaald voor zijn reis (administratief dossier, npo, p.13). Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoeker noch de naam, noch de nationaliteit van de smokkelaar kon verstrekken (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32; fiche NBMV).

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Verzoeker heeft blijkens hetgeen voorafgaat op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is een verwijzing naar de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de situatie onder het talibanregime, de situatie voor personen die hebben verbleven in en terugkeren vanuit het Westen, de preciaire humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden en de algehele veiligheidssituatie) verder niet dienstig en kan er met een verwijzing naar deze algemene situatie geenszins worden volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, profiel, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT